

"Mijn demente oma liet zelfs een traantje"

Bijzondere verhalen geslaagden Wolfert Lyceum

Geslaagde leerlingen in de rij bij het afhalen van cijferlijst en wimpel. Foto's Arie van Driel.

Bergschenhoek - Voor vrijwel alle 5 havo- en 6 vwo-leerlingen uit het eindexamenvak 2 van het Wolfert Lyceum in Bergschenhoek was vrijdag 2 juli een dag die niet snel in de vergetelheid verdwijnt. 's Ochtends kregen zij het van alle spanning bevrijdende telefoontje: Geslaagd! 's Middags konden zij hun cijferlijst en wimpel - voor aan de vlag-met-schooltas - afhalen. Op vrijdag 16 juli krijgen zij hun diploma uitgereikt.

Arie van Driel

De rode draad bij de beide afhaalpunten: Blijge gezichten en knuffels. Plus bijzondere en emotionele verhalen, waarin het traantje niet ontbrak. Zoals dat bijvoorbeeld van Kai (5 havo), wiens demente oma Fai een traantje liet op het moment dat haar kleinzoon vertelde te zijn geslaagd. Of zoals dat van Daimy (6 vwo), die tijdens het laatste - en verprutste - wiskundetentamen voor het eindexamen een traantje verborg achter

een zonnebril. De rij voor de tafeltjes waar de cijferlijsten en wimpels aan de geslaagde leerlingen werden uitgereikt, was overigens behoorlijk lang. Op zich was dat niet vreemd, gezien de score van het aantal geslaagden. Het percentage reikte net niet tot aan de honderd procent.

Mentor

Rutger Sliep, mentor van 5 havo: "Zo'n mooi aantal is wel vaker voorgekomen. Al is het dit keer, door de situatie rond het coronavirus, wel bijzonder te noemen. En door onder meer de lockdown was het voor zowel de leerlingen als de docenten ook extra spannend." Vorig jaar maart ging het Wolfert vier maanden op slot en volgden de leerlingen vanuit huis de lessen online. Doordat examenklassen een lesgarantie van honderd procent hebben, konden de leerlingen vanaf begin 2021 toch weer naar school. Rutger: "Voor de docenten was dat best wel spannend. Zij waren immers samen met jonge mensen in één ruimte. Zeker als je weet dat je sneller kwetsbaar bent, maakt je dat onzeker." De angst vooraf bleek achteraf ongegrond. Scherpe maatregelen en

leerlingen en ouders die hun verantwoordelijkheden paktten, hielden het virus zo goed als buiten de school. In de klas mocht er niet worden gelopen, waren handen wassen en mondkapje verplicht en waren er spatschermen.

Daimy

"Los van de mededeling dat ik was geslaagd..., wat ik zo leuk vind aan vandaag is dat ik me de open dag van zes jaar geleden nog heel goed kan herinneren. Eigenlijk best wel bizar, dat die zes jaar zo snel voorbij zijn gegaan." Al zit het er voor Daimy nog niet helemaal op: Ze gaat in de herkansing. Op eigen verzoek doet zij het eindexamen Engels en Duits over. "Ik wil voor beide vakken het cijfer ophalen. Dat is belangrijk voor de dubbele studie die ik ga doen, rechten en bedrijfskunde."

Daimy blijkt met een reden 'absoluut blij' te zijn. "Ik had mijn cijfers lager ingeschat. Dat komt doordat ik zonder vertrouwen aan het eindexamen begon. Voor de laatste tentamens sloot ik me drie weken in mijn kamer op om te studeren. Met als resultaat zes van de acht vakken onvoldoende. Voor wiskunde had ik zelfs een drie." Achter haar zonnebril - ze heeft last

van hooikoorts - welde toen al snel een traantje op. "Ik dacht: shit, ik heb het verpest." In de aanloop naar haar succesvol afgelegde eindexamen pakte Daimy het anders aan: "Efficiënt in plaats van veel leren. Ik maakte daarnaast tijd vrij om leuke dingen doen. Dat leverde merkbaar minder stress op."

Kai

"Toen ik hoorde dat ik was geslaagd, was dat best wel een momentje. Ik heb het natuurlijk wel via een omweggetje gehaald." Voor de vakken Engels en Nederlands haalde Kai net één punt te weinig. In de herkansing maakte hij dat goed. "Na veel inspanning en spanning, en dankzij mijn mentor en vakdocenten die mij er doorheen sleepten, werd Nederlands een zeven en Engels een zes."

Een van de eersten aan wie Kai vertelde te zijn geslaagd, was oma Fia. "Zij is dement en weet eigenlijk niet wie ik ben. Plots zag ik een traantje in haar ogen. Heel bijzonder, dat zij daar toch iets van meekreeg. Ik weet het ook zeker, dát moment draag ik voor altijd bij me."

Na zijn vakantie gaat Kai bedrijfskunde studeren aan de hoge school in Rotterdam. "Net als mijn opa Piet Hermes, heb ik altijd al iets met bouwarchitectuur en projectontwikkeling gehad," aldus de 'late leerling'.

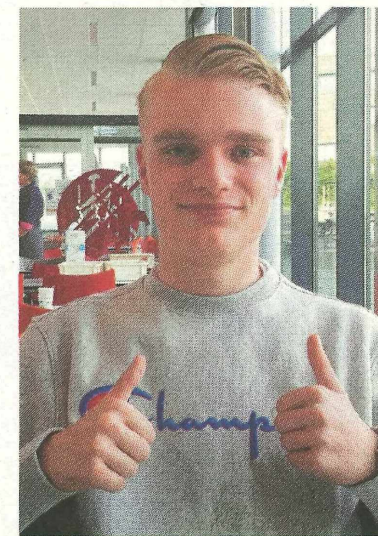
Hij was elf jaar en vijf maanden toen hij naar het Wolfert ging. Nu, 16 jaar en vijf maanden, kijkt hij met een goed gevoel achterom naar de afgelopen vijf jaar.

"Ik ben blij met mijn keuze voor deze school."

De kracht van het Wolfert is dat leerlingen er vrij worden gelaten en niet constant op de hielen worden gezeten. Ik heb vijf jaar lang mijn eigen dingen kunnen doen. Dat was belangrijk voor mezelf en mijn ontwikkeling."

Daimy.

Kai.